

ONKO KAKSOISVALTA KADONNUT?

Ei. Kaksoisvalta on säilynyt. Kysymys valtiovallasta, joka on jokaisen vallankumouksen peruskysymys, on edelleenkin epämääräisessä, epävakassa, ilmeisessä siirtymis-tilassa.

Verratkaa toisiinsa ministerien lehtiä, yhtäältä esim. „Retshiä”, ja toisaalta „Izvestija”, „Delo Naroda” ja „Rabotshaja Gazeta” lehtiä. Tarkastelkaa niiden niukkoja, valitettavasti liian niukkoja virallisia tiedotuksia siitä, mitä tapahtuu Väliaikaisen hallituksen istunnoissa, kuinka tämä hallitus „lykkää” mitä tärkeimpien kysymysten käsittelyä, koska se ei kykene ottamaan mitään määrättyä suuntaa. Lukekaa ajatellen työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvoston Toimeenpanevan komitean toukokuun 16 p:n hyväksymä päätöslauselma kaikkein oleellisimmasta, tärkeimmästä kysymyksestä — taistelutoimenpiteistä rappio-tilaa, väistämättömästi uhkaavaa katastrofia vastaan — niin vakuututte, ettei kaksoisvaltaan ole lainkaan kajottu.

Kaikki myöntävät, että maamme lähenee hirveän nopeasti katastrofia, mutta yrittävät selviytyä siitä kansliatouhulla.

Eikö se ole kansliatouhua, kun sellaisesta kysymyksestä kuin katastrofikysymyksestä hyväksytyssä päätöslauselmassa ladotaan sellaisena ajankohtana kuin nykyisenä ajankohtana valiokunta valiokunnan päälle, osasto osaston ja alaosasto alaosaston päälle? Kun tuo sama Toimeenpaneva komitea hyväksyy tuotannon tahalliseksi sekasortoon saattajiksi paljastettujen Donetsin hiiliteollisuudenharjoittajain ennenkuulumattoman kuohuttavassa jutussa päätöslauselman, jossa ei taaskaan ole muuta kuin hyviä toivomuksia? On saatava hinnat kiinteiksi, säännösteltävä

liikevoitto, säädettävä minimipalkka, ryhdyttävä järjestämään valtion säännöstelyn alaisia trusteja — minkä kautta? Miten? „Keskusvirastojen sekä Donetsin—Krivoi Rogin kivihiilialueen paikallisten virastojen kautta. Näiden virastojen tulee olla luonteeltaan demokraattisia ja niihin tulee kuulua työläisten, liikkeenharjoittajien, hallituksen ja demokraattisten vallankumouksellisten järjestöjen edustajia”!

Tuo olisi koomillista, ellei kysymyksessä olisi tragedia.

Onhan hyvinkin tunnettua, että tuollaisia „demokraattisia” virastoja on ollut ja on nytkin sekä paikkakunnilla että Pietarissa (se sama työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvoston Toimeenpaneva komitea), mutta ne eivät voi tehdä kerrassaan mitään. Donetsin työläisten ja teollisuudenharjoittajain neuvotteluja on käyty jo maaliskuun — maaliskuun! — lopulta lähtien. On kulunut runsaasti puolitoista kuukautta. Tuloksena on, että Donetsin työläisten on ollut pakko todeta teollisuudenharjoittajain saattavan tuotantoa tahallisesti sekasortoon!

Ja kansalle syötetään taas lupauksia, sille tyrkytetään valiokuntia, työläisten ja liikkeenharjoittajain edustajain (tasanko?) kokouksia ja aloitetaan taas alusta loppumaton loru!

Kaiken pahan perussyynä on kaksoisvalta. Narodnikkien ja menshevikkien virheen perussyynä on se, että he eivät käsitä luokkataistelua, jonka he haluavat korvata tai hämätä, sovittaa korulauseilla, lupauksilla, kansliatouhulla, valiokunnilla, joihin „osallistuu”... tuon saman kaksoisvaltahallituksen edustajia!

Kapitalistit ovat rikastuneet ennenkuulumattomasti, skandaalimaisesti sodan aikana. Heillä on puolellaan hallituksen enemmistö. He haluavat itselleen kaikkivaltaa, luokka-asemansa kannalta katsoen he eivät voi olla tavoittelematta ja puoltamatta kaikkivaltaansa.

Työväenjoukot, jotka muodostavat väestön suuren valtaenemmistön, pitävät hallussaan Neuvostoja, tuntevat voimansa enemmistön voimaksi, näkevät kaikkialla elämän „demokratisoimis”-lupauksia, tietävät demokratian olevan enemmistön herruutta vähemmistön suhteen (*eikä päinvastoin*, niinkuin kapitalistit haluavat) ja pyrkivät parantamaan elämäänsä vasta vallankumouksen ajoista lähtien — tätäkään ei ole tapahtunut kaikkialla, eikä sodan

alusta alkaen,— nämä työväenjoukot eivät voi olla pyrkimättä kansan, s.o. väestön enemmistön kaikkivaltaan, t.s. siihen, että asiat ratkaistaan työläisenemmistön tahdon mukaisesti kapitalistivähemmistöä vastaan eikä enemmistön ja vähemmistön keskeisen „sopimuksen” mukaisesti.

Kaksoisvalta on säilynyt. Kapitalistien hallitus pysyy kapitalistien hallituksena, vaikka siihen on liitetty pikku lisäksi narodnikki- ja menshevikkivähemmistö. Neuvostot pysyvät enemmistön järjestönä. Narodnikki- ja menshevikkijohtajat heittelevät avuttomina sinne tänne haluten istua kahdella tuolilla.

Mutta kriisi syvenee. Asiat ovat menneet niin pitkälle, että hiiliteollisuuskapitalistit tekevät uskomattoman häikäilemättömiä rikoksia, aiheuttavat vahinkoa tuotannolle ja keskeyttävät sen. Työttömyys lisääntyy. Puhutaan työnsuluista. Oikeastaan työnsulut alkavatkin juuri siten, että kapitalistit saattavat tuotannon sekasortoon (hiilihän on teollisuuden leipää!), juuri siten, että työttömyys lisääntyy.

Koko vastuu tuosta kriisistä, lähenevästä katastrofista lankeaa narodnikki- ja menshevikkijohtajille. Sillä juuri he ovat tätä nykyä Neuvostojen, s.o. enemmistön, johtajia. Vähemmistön (kapitalistien) haluttomuus alistua enemmistön tahtoon on kiertämätöntä. Ne, jotka eivät ole unohtaneet kaikkea mitä sekä tiede että kaikkien maiden kokemus opettaa, ne, jotka eivät ole unohtaneet luokkataistelua, eivät jää odottelemaan herkkäuskoisesti „sopimuksen tekoa” kapitalistien kanssa tällaisesta päivänpolttavasta peruskysymyksestä.

Väestön enemmistöllä, s.o. Neuvostoilla, t.s. työläisillä ja talonpojilla, olisi täysi mahdollisuus pelastaa tilanne, estää kapitalisteja saattamasta tuotantoa sekasortoon ja keskeyttämästä sitä, ottaa tuotanto viipymättä, tosiasiallisesti oman valvontansa alaiseksi, ellei olisi olemassa narodnikki- ja menshevikkijohtajain „sovittelu”-politiikkaa. Näille lankeaa koko vastuu kriisistä ja katastrofista.

Mutta ei ole muuta ulospääsyä kuin työläis- ja talonpoikaisenemmistön päätös kapitalistivähemmistöä vastaan. Mitkään vitkutukset eivät auta, ne vain pahentavat sairautta.

Marxilaisuuden kannalta katsoen narodnikki- ja menshevikkijohtajien „sovittelupolitiikka” on pikkuporvariston

horjunnan ilmausta, pikkuporvariston, joka pelkää luottautua työläisiin ja pelkää katkaista välejänsä kapitalisteihin. Tuo horjunta on kiertämätöntä, yhtä kiertämätöntä kuin on meidän, proletariaatin puolueen taistelu horjunnan voittamiseksi ja sen selittämiseksi kansalle, että tuotantoa on kunnostettava, järjestettävä ja laajennettava vastoin kapitalistien tahtoa.

Muuta ulospääsyä ei ole. Joko takaisinpäin, kapitalistien kaikkivaltiuteen, tahi eteenpäin, todelliseen demokratiaan, jolloin asiat ratkaistaan enemmistön tahdon mukaisesti. Nykyinen kaksoisvalta ei voi jatkua kauan.

„Pravda” № 62, kesäkuun 2
(toukokuun 20) pnä 1917

Julkaistaan „Pravda” lehdessä
tekstin mukaan
